

Dosarul nr.3ra-946/2021

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (V. Dodon)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (A. Bostan, V. Negru, Gr. Dașchevici)

ÎNCHEIERE

10 noiembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecători

Maria Ghervas
Nina Vascan
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului depus de Societatea cu Răspundere Limitată „Leoimport”, reprezentată de avocatul Vasili Ciuperca,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Leoimport”, reprezentată de avocatul Vasili Ciuperca, împotriva Serviciului Vamal și Biroului Vamal Nord cu privire la anularea actelor administrative,

împotriva deciziei din 18 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 25 iunie 2019, SRL „Leoimport”, reprezentată de avocatul Vasili Ciuperca, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Vamal al R. Moldova și Biroului Vamal Nord privind anularea actelor administrative.

În motivarea acțiunii a indicat că, la 15 octombrie 2018, prin intermediul brokerului vamal SRL „Den Broker”, a depus la postul vamal intern Bălți declarația de import DVD 1170117445 privind importul următoarelor mărfuri, îmbrăcăminte uzată și genți de damă, de mână și umăr, din materiale sintetice uzate, cu o greutate totală brută de 17647,80 kg, în valoare totală de 31002,85 Euro. În rezultatul controlului documentelor de import prezentate, precum și a controlului fizic al mărfii importate, colaboratorii vamali responsabili, nu au depistat careva nereguli în procesul de vămuire a mărfii, declarația vamală fiind validată, cu achitarea integrală a drepturilor de import calculate.

Reclamantul a relatat că, la 15 octombrie 2018, după finisarea procedurilor vamale, la ieșire din municipiul Bălți, echipa mobilă a Serviciului Vamal a stopat

mijlocul de transport care transporta marfa importată de SRL „Leoimport” pentru efectuarea controlului vamal repetat.

La 17 octombrie 2018, ca urmare a controlului fizic repetat al mărfurilor a fost întocmit procesul-verbal nr. 0000232 privind efectuarea controlului vamal de către echipa mobilă a Serviciului Vamal și anexa nr. 1, conform căreia se pretinde că au fost depistate mărfuri prohibite și mărfuri nedeclarate autentic și anume: genți în asortiment – 1233 bucăți - 497 kg, îmbrăcăminte în asortiment – 28 saci - 1385 kg, ață pentru împletit în asortiment – 3 saci - 44 kg, lenjerie intimă uzată – 3 cutii - 45 kg, centuri în asortiment – 4 saci/199 kg, mărfuri uzate (bijuterii, ceasuri, echipamente pentru sport și altele) – 52 cutii - 672 kg. Tot în aceea zi colaboratorii Biroului Vamal Nord al Serviciului Vamal au întocmit procesul-verbal de ridicare a mărfurilor și obiectelor aflate sub control vamal, prin care a fost dispusă ridicarea mărfii conform anexei nr. 1 la procesul-verbal privind efectuarea controlului de către echipa mobilă nr. 0000232.

La 04 aprilie 2019, a depus cerere în adresa Serviciului Vamal, prin care și-a exprimat dezacordul în privința acțiunilor colaboratorilor vamali, precum și nedumerirea privind reținerea mărfii întreprinderii pe o durată de aproximativ 6 luni, fără a fi informat despre careva acțiuni întreprinse sau eventual decizii adoptate pe caz. Totodată, la cerere au fost anexate documentele suplimentare (probe) care confirmă corectitudinea întocmirii declarației vamale. Ca urmare, la 17 aprilie 2019, colaboratorii Biroului Vamal Nord al Serviciului Vamal au întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție nr. 146, prin care s-a constatat că în rezultatul examinării mărfurilor de către funcționarii vamali din cadrul Laboratorului Vamal și Secției venituri, valoarea în vamă și clasificarea mărfurilor, s-a constatat că lotul de marfă declarat neautentic (articole vestimentare declarate uzate, de fapt sunt noi de marca H&M, gențile declarate ca haine uzate). În total, s-a stabilit că mărfurile nedeclarate autentic organului vamal sunt în valoare de 604 166,25 de lei, pentru care sunt calculate drepturile de import de 211 472,34 de lei.

Astfel, conform declarației vamale DVD 1170117445, având drept scop de a se eschiva de la drepturile de import, în loc să achite 211 472,34 de lei, a declarat mărfurile ca haine uzate achitând doar 35 773,63 de lei (12,75x2797 kg), eschivându-se de la achitarea deplină a taxelor în sumă de 175 698,71 de lei.

Organul vamal pretinde că reclamantul a comis contravenția vamală prevăzută de art. 231 alin. (4) din Codul vamal. Tot la 17 aprilie 2019, a fost adoptată și decizia agentului constatator asupra cazului de contravenție, prin care i-a fost aplicată sancțiunea sub formă de confiscare a mărfurilor conform anexei nr. 1 la procesul-verbal de control nr. 0000232 pentru comiterea preinsei contravenției vamale.

La 25 aprilie 2019, SRL „Leoimport” a înregistrat la sediul Serviciului Vamal, în conformitate cu prevederile art. 273 din Codul vamal, cererea prealabilă/contestație împotriva procesului-verbal și deciziei emise în cazul de contravenție vamală cu răspundere materială din 17 aprilie 2019, prin care a solicitat anularea actelor respective și returnarea mărfii confiscate.

Prin răspunsul din 23 mai 2019, Serviciul Vamal a comunicat că acțiunile organului vamal la documentarea și adoptarea deciziilor în cazul de contravenție

vamală cu răspundere materială din 17 aprilie 2019, sunt legale și întemeiate și că nu sunt motive pentru anularea actelor contestate.

A menționat reclamantul că sunt ilegale și neîntemeiate procesul-verbal cu privire la contravenție și decizia agentului constatator, emise de Biroul Vamal Nord la 17 aprilie 2019, precum și decizia Serviciului Vamal din 23 mai 2019, prin care a fost respinsă cererea prealabilă înaintată, care urmează a fi anulate din considerentele ce urmează.

A notat reclamantul că, datele constatate de colaboratorii vamali și indicate în procesul-verbal cu privire la contravenție nu corespund realității or, circumstanțele de fapt și de drept nu au fost elucidate pe deplin, precum și au fost interpretate eronat. Mai mult, considera că procedura de control a fost inițiată și desfășurată tendențios și incomplet de către colaboratorii vamali, fără a fi întrunite condițiile prevăzute de lege care ar confirma existența faptului contravenției vamale, precum și condițiile pentru angajarea răspunderii materiale. La întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenția vamală, agentul constatator nu a respectat prevederile imperative conținute în art. 443 alin. (1) lit. g) din Codul contravențional și anume, în procesul-verbal nu au fost indicate obiecțiile și probele prezentate în apărarea sa prin cererea din 04 aprilie 2019. Astfel, la examinarea cauzei de contravenție vamală, organul vamal a neglijat și desconsiderat în totalitate argumentele și probele prezentate. În condițiile în care a formulat obiecții în privința acțiunilor colaboratorilor vamali, precum și a prezentat probe în susținerea corectitudinii prezentării declarației vamale, agentul constatator era obligat să indice în procesul-verbal obiecțiile și probele respective, precum și era obligat să dea o apreciere acestor probe (conform art. 425 alin. (3) Cod contravențional). Nerespectarea obligației enunțate, care este imperativ prevăzută de lege, are ca efect nulitatea absolută a procesului-verbal cu privire la contravenția vamală, deoarece această încălcare afectează în mod esențial fondul cauzei or, obiecțiile și probele prezentate au fost desconsiderate de organul vamal, cauza fiind examinată superficial, în lipsă de probe care ar demonstra comiterea contravenției vamale imputate, fiind emisă decizia de aplicare a sancțiunii materiale, pasibilă să devină irevocabilă și executorie. Respectiv, în procesul de examinare a cauzei de contravenție vamală, organul vamal era obligat să asigure în mod efectiv respectarea tuturor garanțiilor legale ale persoanei sancționate, inclusiv prin administrarea conformă a probatoriului pertinent, susceptibil de a demonstra inexistența contravenției. La instrumentarea dosarului de contravenție vamală, agentul constatator era obligat să demonstreze prin probe pertinente, concludente și utile, administrate în conformitate cu Codul vamal și Codul contravențional, comiterea de către SRL „Leoimport” a contravenției vamale imputate.

Respectiv, în condițiile în care colaboratorii organului vamal pretind că agentul economic a comis contravenția vamală, prin nedeclararea autentică a mărfii importate, ca fiind nouă, agentul constatator era obligat să demonstreze prin probe faptul că articolele vestimentare și gențile pentru dame importate, erau noi, dar nu uzate. În mod special, agentul constatator este obligat să administreze probe care demonstrează săvârșirea contravenției, atunci când persoana supusă controlului, prezintă obiecții și probe care demonstrează legalitatea acțiunilor sale și lipsa faptei contravenționale.

Astfel, în pofida faptului că a prezentat obiecții împotriva acțiunilor colaboratorilor vamali, precum și a prezentat probe care demonstrează declararea autentică a mărfii importate, agentul constatator nu a administrat careva probe care ar demonstra că marfa importată de agentul economic, este nouă sau că nu a declarat autentic marfa importată.

Reclamantul a specificat că, în conformitate cu prevederile art. 440 alin. (1) din Codul contravențional, constatarea faptei contravenționale înseamnă activitatea, desfășurată de agentul constatator, de colectare și de administrare a probelor privind existența contravenției. Iar, potrivit art. 265 alin. (4) din Codul vamal, la cercetarea cazului de contravenție vamală, colaboratorul vamal decide, după caz, asupra efectuării expertizei, întreprinde alte acte de procedură, respectând prevederile Codului contravențional și ale prezentului cod. Prin urmare, agentul constatator nu și-a îndeplinit obligația legală privind colectarea și administrarea probelor, care ar demonstra comiterea contravenției vamale imputate or, asemenea probe nu au fost consemnate/indicate în procesul-verbal cu privire la contravenție. Drept urmare a celor enunțate, concluzia agentului constatator precum că marfa importată este nouă, nu corespunde realității, este subiectivă și lipsită de suport probant or, în procesul de examinare a cauzei de contravenție vamală, agentul constatator nu a administrat nici o probă în modul prevăzut de Codul vamal sau Codul contravențional întru susținerea poziției precum că articolele vestimentare și gențile pentru dame importate de agentul economic erau noi. La întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenția vamală, colaboratorii organului vamal au indicat că lotul de marfa supus procedurii de vămuire nu a fost declarat autentic și anume, articolele vestimentare declarate uzate, de fapt, sunt noi de marca H&M, iar gentile – declarate ca haine uzate. Respectiv, agentul constatator pretinde că reclamantul a comis contravenția vamală prin declararea neautentică a mărfurilor importate (art. 231 alin. (4) Cod vamal).

A susținut că concluziile agentului constatator sunt neîntemeiate și lipsite de suport probant or, în declarația vamală DVD 1170117445 perfectată, este indicat expres că se importă „articole vestimentare și genți uzate pentru dame”. Respectiv, gențile au fost declarate autentic ca fiind genți uzate pentru dame, precum și articolele vestimentare au fost declarate autentic ca fiind haine uzate. Drept dovadă a faptului că articolele vestimentare și gențile pentru dame importate sunt uzate, servesc probele prezentate prin cererea din 04 aprilie 2019 și anume, actele emise de furnizor (întreprinderea Germană „ReSales” GmbH), prin care se confirmă că întreprinderea „ReSales” GmbH activează exclusiv în domeniul comerțului cu mărfurile de mână a doua, precum și că marfa procurată de SRL „Leoimport” este marfă de mână a doua. Încă o dovadă în plus care confirmă că marfa importată nu este nouă, servește faptul că nici o unitate de marfă din lotul importat nu conține etichetă cu informația despre produs, prezenta căreia este caracteristică doar mărfurilor noi.

Mai mult, în conformitate cu prevederile pct. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 427 din 07 iunie 2011 privind importul și comercializarea de mărfuri de uz personal folosite, este prevăzut expres că importul de mărfuri de uz personal folosite și comercializarea acestora, se efectuează în baza documentelor care certifică inofensivitatea igienico-sanitară a acestor bunuri. Aceleași prevederi se găsesc și în pct. 11 din Regulamentul nr. 4341 din 17 iulie 2001, aprobat de Ministerul Sănătății, privind

normele sanitaro-igienice pentru importul și comercializarea mărfurilor de uz personal folosite (second hand), conform căruia mărfurile importate vor fi însoțite de un certificat care ar indica metodele de spălare, dezinsecție și dezinsecție utilizate și eficacitatea acestora, confirmate prin investigații de laborator.

A mai indicat SRL „Leoimport” că, odată cu inițierea procedurii de import a mărfii a prezentat certificatul de dezinfectare din 11 octombrie 2018 emis de întreprinderea germană „Franz Schadler” (întreprindere specializată în combaterea dăunătorilor și dezinfectare) prin care se confirmă că încărcătura cu marfa de mână a doua destinată SRL „Leoimport” conform facturii nr. 18520874 din 11 octombrie 2018 și anume 486 colete cu masa totală de 17647,80 kg au fost dezinfectate prin metoda combinată de pulverizare/nebulizare, fiind utilizată ca substanță dezinfectantă FLY FOG, compusă din tetrametrină și piperonil butoxid. Prin urmare, este neîntemeiată și arbitrară alegația agentului constatator precum că a comis contravenția vamală prin nedeclararea autentică a mărfii ca fiind nouă or, marfa de uz personal care a fost supusă procesului de dezinfectare prin pulverizarea și nebulizarea cu substanțe chimice, nu poate avea calitatea de marfă nouă, aceasta apriori fiind marfă uzată.

De asemenea, este ilegală și arbitrară concluzia agentului constatator expusă în procesul-verbal cu privire la contravenție, precum că agentul economic având drept scop de a se eschiva de la drepturile de import, în loc să achite 211 472,34 de lei, a declarat mărfurile ca haine uzate și a achitat doar 35 773,63 de lei, astfel eschivându-se de la achitarea deplină a taxelor în sumă de 175 698,71 de lei.

Conform art. 61 din Codul vamal, toate îndoielile apărute la aplicarea legislației vamale, se vor interpreta în favoarea plătitorului vamal. Respectiv, există prezumția legală că acțiunile plătitorului vamal sunt corecte și legale până când organul vamal nu probează viceversa, iar toate îndoielile apărute la aplicarea legislației vamale, urmează a fi interpretate în favoarea plătitorului vamal, și anume SRL „Leoimport”.

A mai relatat reclamantul că, la examinarea cazului de contravenție vamală, colaboratorii vamali s-au limitat la examinarea superficială, fără să examineze complet, obiectiv și sub toate aspectele circumstanțele esențiale ale cauzei, fără a fi administrate probe privind comiterea contravenției vamale imputate și în consecință, procesul-verbal cu privire la contravenție și decizia agentului constatator asupra cazului de contravenție din 17 aprilie 2019 sunt arbitrare și ilegale, care urmează a fi anulate. La fel și decizia Serviciului Vamal din 23 mai 2019, prin care a fost respinsă cererea prealabilă înaintată, este una neîntemeiată și nemotivată, fapt care demonstrează că examinarea legalității actelor administrative de către organul ierarhic superior a fost efectuată în mod superficial și, respectiv, nu s-a intrat în esența problemelor de drept material și procedural, ridicate de întreprinderea reclamantă.

SRL „Leoimport” a solicitat anularea procesului-verbal cu privire la contravenție nr. 146 din 17 aprilie 2019 întocmit de agentul constatator Rotaru Serghei, inspector superior SEM Nord al Serviciului Vamal, anularea deciziei agentului constatator asupra cazului de contravenție din 17 aprilie 2019, prin care a fost aplicată sancțiunea de confiscare a mărfii conform anexei nr. 1 la procesul-verbal de control nr. 0000232 din 15 octombrie 2018, anularea deciziei Serviciului Vamal din 23 mai 2019 potrivit căreia a fost respinsă cererea prealabilă/contestația depusă împotriva procesului-verbal și

deciziei de sancționare din 17 aprilie 2019, obligarea Biroului Vamal Nord și a Serviciului Vamal să restituie marfa confiscată, cu excepția mărfii prohibite.

Prin încheierea din 14 iulie 2020 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, a fost declarată inadmisibilă pretenția reclamantului împotriva Serviciului Vamal și Biroului Vamal Nord privind anularea procesului-verbal cu privire la contravenție nr. 146 din 17 aprilie 2019 întocmit de agentul constatator Rotaru Serghei, inspector superior SEM Nord al Serviciului Vamal (f.d. 214-218, vol. I).

Prin hotărârea din 14 iulie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, a fost anulată decizia șefului Secției echipe mobile Nord a Serviciului Vamal, Eugen Velcev, din 17 aprilie 2019, prin care s-a dispus aplicarea sancțiunii materiale în baza art. 232 alin. (1) lit. a) din Codul vamal sub formă de confiscarea mărfurilor conform anexei nr. 1 la procesul-verbal de control nr. 0000232 din 15 octombrie 2018 în privința SRL „Leoimport”, cu restituirea mărfii confiscate cu excepția celei prohibite (45 kg lenjerie intimă).

S-a anulat decizia Serviciului Vamal din 23 mai 2019 prin care a fost respinsă cererea prealabilă depusă de SRL „Leoimport” împotriva deciziei din 17 aprilie 2019.

S-a încasat de la Serviciul Vamal în beneficiul SRL „Leoimport” cheltuielile de judecată în sumă de 20 586 de lei.

S-au respins ca neîntemeiate pretențiile formulate de SRL „Leoimport” împotriva Biroului Vamal Nord (f.d.219; 227-235, vol. I).

În motivarea soluției sale instanța de fond a invocat că în prezenta cauză, s-a constatat că SRL „Leoimport” a prezentat organului vamal actele primare corespunzătoare care dovedesc importul mărfurilor de uz personal folosite. Astfel, a fost apreciată critic poziția autorității publice pârâte care și-au motivat poziția în baza raportului de constatare tehnico-științifică efectuat de către Laboratorul Vamal al Serviciului Vamal nr. 28/10-00065 din 30 octombrie 2018. Acest raport nu poate fi apreciat ca act exclusiv la stabilirea valorii în vamă a mărfii, deoarece valoarea în vamă a mărfii importate poate fi determinată conform poziției 1 reglementată de art. 10 alin. (1) lit. a) Legea cu privire la tariful vamal, în baza valorii tranzacției, respectiv în baza prețului efectiv plătit sau de plătit, conform actelor primare prezentate, care nu pot fi supuse dubiilor.

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani a notat că, în cazul în care autoritatea publică nu a putut să opună probe clare din care să rezulte legalitatea neacceptării declarării mărfurilor ca haine uzate și faptul că SRL „Leoimport” în loc să achite suma de 211 472,34 de lei a achitat doar 35 773,63 de lei (12,79*2797 kg), eschivându-se de la achitarea deplină a taxelor în sumă de 175 698,71 de lei, reprezintă o imixtiune directă în drepturile private ale societății comerciale reclamante.

Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond, la 24 iulie 2020, Serviciul Vamal, în termenul prevăzut de art. 232 alin. (1) din Codul administrativ, a depus cerere de apel nemotivată (f.d.226, vol. I), ulterior la 21 octombrie 2021, respectând termenul prevăzut de art. 232 alin. (2) din Codul administrativ, a depus cerere de apel motivată, prin care a solicitat casarea hotărârii din 14 iulie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, cu emiterea unei decizii noi de respingere a acțiunii (f.d.5-7, vol.II).

Prin decizia din 18 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost admisă cererea de apel depusă de Serviciul Vamal împotriva hotărârii din 14 iulie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani și emisă o decizie nouă, prin care a fost respinsă ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată înaintată de SRL „Leoimport”.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că, instanța de fond a ajuns la concluzie greșită precum că acțiunea reclamantului urma a fi admisă, deoarece Raportul de constatare efectuat de Laboratorul Vamal al Serviciului Vamal, nu poate fi apreciat ca act exclusiv la stabilirea valorii în vamă a mărfii or, valoarea în vamă a mărfii importate poate fi determinată conform poziției 1 reglementată de art. 10 alin. (1) lit. a) din Legea cu privire la tariful vamal, în baza valorii tranzacției, respectiv în baza prețului efectiv plătit sau de plătit, conform actelor primare prezentate care nu pot fi supuse dubiilor.

Instanța de apel a constatat că, după cum rezultă din materialele dosarului, efectuarea încercării de laborator a fost dispusă de inspectorul principal SEM Nord a DIFV a DAC al SV, deoarece în rezultatul controlului fizic a mărfurilor aflate în unitatea de transport, s-au depistat mărfuri prohibite, care nu corespund codului tarifar indicat în declarația de import depusă de către agentul economic SRL „Leoimport”. Iar, după întocmirea Raportului de constatare tehnico-științifică, s-a constatat că, „articolele examinate sunt noi, deoarece nu au semne de folosire personală (nu sunt purtate)”. Acest fapt a fost confirmat însuși de agentul economic, întrucât organului vamal i-a fost prezentată scrisoarea informativă eliberată de „ReSales” GmbH, datată cu 29 martie 2019, din care rezultă că - „este un lucru absolut firesc că printre îmbrăcămintea la mână a doua să se regăsească și articole noi, precum și articole cu etichete cu prețuri”.

Analizând actele prezentate de către agentul economic în coroborare cu concluziile din Raportul de constatare tehnico-științifică, instanța de apel a stabilit că Serviciul Vamal a ajuns la concluzie corectă pentru aplicarea sancțiunii materiale în baza art. 232 alin. (1) lit. a) din Codul vamal, sub formă de confiscare a mărfurilor conform anexei nr. 1 la procesul-verbal de control nr. 0000232 din 15 octombrie 2018 în privința SRL „Leoimport”. Deoarece, în cadrul efectuării controlului s-a depistat că datele indicate de SRL „Leoimport”, în actele prezentate la efectuarea controlului vamal, nu corespund realității, și anume, în urma controlului s-a stabilit că marfa transportată este nouă și nu conține semne de folosire personală, respectiv nu poate fi apreciată ca îmbrăcămintea la mână a doua.

La 18 august 2021, prin intermediul poștei electronice, SRL „Leoimport”, reprezentată de avocatul Vasili Ciuperca, a depus cerere de recurs motivată împotriva deciziei din 18 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei instanței de apel cu pronunțarea unei decizii noi prin care să fie menținută hotărârea instanței de fond (f.d.68-77, vol. II).

În motivarea cererii de recurs a invocat că, instanța de apel nu a aplicat legea care urma să fie aplicată, aplicând o lege care nu trebuia să fie aplicată, a apreciat arbitrar probele din dosar, fapt ce a dus la soluționarea greșită a cauzei.

A menționat recurentul că în legislația națională nu este definită noțiunea de mărfuri de uz personal folosite (second hand) și respectiv, nu este reglementat prin lege dacă în categoria mărfii „second hand” intră doar articolele vestimentare folosite

(purtate) efectiv de alți oameni. Prin urmare, în lipsa unei reglementări clare în legislația națională, privind caracteristicile inerente a „mărfurilor de uz personal folosite (second hand)”, instanța de apel a interpretat eronat circumstanțele de drept interpretând într-un mod restrictiv și defavorabil noțiunea de „marfă de uz personal folosită (second hand)”.

A subliniat recurentul că la desfășurarea procedurii administrative, reprezentanții autorității intimatelor erau obligați să demonstreze prin probe pertinente, concludente și utile, administrate în conformitate cu prevederile legislației în vigoare, comiterea de către întreprinderea recurentă a contravenției vamale cu răspunderea materială imputată. Respectiv, în condițiile în care colaboratorii Serviciului Vamal pretind că agentul economic a comis contravenția vamală, prin nedeclararea autentică a mărfii importate ca fiind nouă, reprezentanții intimatului erau obligați să demonstreze prin probe, faptul că articolele vestimentare importate de SRL „Leoimport”, erau noi dar nu uzate.

Recurentul a specificat că, concluziile reprezentanților Serviciului Vamal, reținute în actul administrativ contestat sunt eronate. Or, în declarația vamală DVD 1170117445 perfectată de către SRL „Leoimport”, este indicat expres că se importă „articole vestimentare și genți pentru dame uzate”. Respectiv, gențile au fost declarate autentic ca fiind genți pentru dame uzate, precum și articolele vestimentare au fost declarate autentic ca fiind haine uzate. Drept dovadă a faptului că articolele vestimentare importate sunt uzate, servesc probele prezentate de SRL „Leoimport” și anume actele emise de întreprinderea Germană.

Conform art. 244 alin.(1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art. 245 din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar.

Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Decizia instanței de apel a fost pronunțată la 18 mai 2021.

La 10 august 2021, SRL „Leoimport”, a recepționat decizia contestată, fapt ce se confirmă prin avizul de recepție DS8002080538AS, anexat la materialele dosarului (f.d.64, vol. II).

La 18 august 2021, SRL „Leoimport”, reprezentată de avocatul Vasili Ciuperca, a depus recurs motivat, împotriva deciziei din 18 mai 2021, astfel se atestă că recursul a fost depus în termen.

La 20 septembrie 2021, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa participanților la proces copia cererii de recurs depusă de SRL „Leoimport”, reprezentată de avocatul Vasili Ciuperca, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului.

La 01 octombrie 2021, prin intermediul poștei electronice, Biroul Vamal Nord a depus referință la cererea de recurs, prin care a solicitat declararea recursului depus de SRL „Leoimport”, reprezentată de avocatul Vasili Ciuperca, ca fiind inadmisibil.

La 09 noiembrie 2021, Serviciul Vamal a depus referință prin care a solicitat declararea inadmisibilă a recursului depus de SRL „Leoimport”.

Examinând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul inadmisibil, din următoarele motive.

Prin prisma art. 246 alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, în acord cu alin. (2) din art. 246 Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f).

Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, instanța de recurs reține că din Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopat al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate, într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Instanța de recurs reține că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ.

În context, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că cererea de recurs depusă de SRL „Leoimport”, reprezentată de avocatul Vasili Ciuperca, este inadmisibilă.

În conformitate cu prevederile art. art. 230, 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul depus de Societatea cu Răspundere Limitată „Leoimport”, reprezentată de avocatul Vasili Ciuperca, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Maria Ghervas

judecători

Nina Vascan

Victor Burduh